

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇİZGİ ROMAN KAHRAMANLARI AMA...
'SÜPER' DEĞİLLER!

ON MICHAEL BAY FİLMİ

TRANSFORMERS

AY'IN KARANLIK YÜZÜ

ŞİMOİ

DVD, VCD VE BLU-RAY™'DE

HABER, TRANSFORMERS ve diğer karakterler Warner Bros. tarafından korunmaktadır.
©2011 Warner Bros. Entertainment Inc.
TM & ©2011 PARAMOUNT PICTURES. TÜM HAKLAR SAKLIYOR.

tiglon

'ÇİZGİ'LERİMİZ VARDIR SİYAHLI KIRMIZILI!

NSANOĞLUNUN 'ÇİZGİ'YLE OLAN İLİŞKİSİ, MAĞARA DUVARLARINDA GÖRDÜĞÜMÜZ İLKE ÇİZİMLERDEN BERİDİR aralıksız sürüyor. Düz bir çizgiyle başlayıp, resimlendirmeye giden yolda bugün geline nokta, bilgisayarlarla yapılan animasyonlar artık... Oysa çizgi demek, sadece masum 'Miki Maus'lar demek değil. Hayatımızda o kadar çok çizgi var ki, bazılarını gülüp eğlenmek, keyif almak, bazılarını da sınırlarımızı belirlemek, yasaklamak, üstünü çizmek için ferah ferah kullanıyoruz. Şöyle bir düşünersek... Çizgiyi aşanlar vardır örneğin, sabrımızı taşırırlar. Sonuç ya kavgadır ya da kanlı bir final. Sonra kader çizgimiz var; avucun içine bakılarak o kader çizgisi okunmaya çalışılır. Kimileri o çizgi üzerinden hastalık, sağlık, para görür, hatta sene bazında ömür bile hesaplar... Kızdığımız, kırıldığımız, kavga ettiğimiz insanların üzerine bir 'çizgi' çekiveririz. Artık arkadaş ya da dost listemizde o şahıs yoktur; hayat çizgisinde onunla bir daha yolumuz kesişene dek.

Haritalar üzerinde vardır 'çizgi'ler... Örneğin en son yüreğimizi yakan Van depreminden sonra TV ekranlarında fay hattını gösteren çizgiler görürüz. Uzandıkları yerlerde, günün birinde depremler

olacağı söylenir. Korkutan bir çizgidir artık, o haritada gördüğümüz... Aynı ekranda başka 'çizgi'ler de görürüz. Karikatürdürler aslında. 70 milyon kendilerini izlediğinden emin olan bu karikatürler, ne yazık ki gülünüp geçilemeyecek kadar ciddi birtakım laflar ederler. İki kardeş halkın gencecik çocuklarının bitmeyen bir 'kan davası'yla terbiye edildiği 'yalnız ve güzel' coğrafyada, savaşı o 'çizgi' halleriyle daha da alevlendirirler... Bazen deli saçması bir sabah programında karşınıza çıkıp, depremzedelere hadlerini bildirirler. Bazen de ciddi bir haber bülteninde 'her ne kadar Van'da da olsa üzüldük' deyiverirler.

Oysa bu karikatürlerin de beslendiği şey, koskoca bir 'kırmızı çizgi'dir. Bir türlü sonu gelmeyen kirli savaş, o coğrafya, o insanların konuştukları dil, o kültür, o güzelliklerin üzeri hanidir bu ülkede 'kırmızı çizgi'yle çizilmiştir. Sabah programını sunan kişinin abuk sabuk sözlerine stüdyoda kimse itiraz edemez, zira aksi seda vermek de kırmızı çizgiyle tokatlanır. Gelecek sayıda ÖLÜM KARARI sayfamızda tam da bu çizgiye uyan "Sinemada Kürt Açılımı" dosyamızın olduğunu belirtelim.

Neden 'çizgi' deyip durduğumuzu tahmin edersiniz. Bayram haftasının favorisi, Spielberg'ün yeni harikası "Tenten'in Maceraları". İyisi mi siz de bütün dertlere, kederlere bir çizgi çekip bayramın, tatilin keyfini çıkarın. Bol bol film izleyip kendinize küçük bayram festivali yaşatın...

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, ERMAN ATA UNCU, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, ELİF TUNCA, SELİN GÜREL

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Tenten'in Maceraları (The Adventures Of Tintin: The Secret Of The Unicorn); Almanya'ya Hoşgeldiniz... (Almanya: Willkommen In Deutschland); Kule Soygunu (Tower Heist); Allah'ın Sadık Kulu: Barla.

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

16 TRENDEKİ YABANCI

'Huysuz Virjin' olarak tanınan Seyfettin Dursunoğlu, sahne şovlarının yanı sıra iki televizyon dizisinde ve beş sinema filminde rol almıştı.

18 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Humphrey Bogart'ın Eddie Willis karakteriyle unutulmazlaştığı Mark Robson başyapıtı: "Şöhretin Sonu" (The Harder They Fall).

20 ÖLÜM KARARI

Doğaüstü güçlere sahip olmayan kahramanlarla vücut bulan çizgi romanların beyazperde uyarlamaları arasında keyifli bir slalom.

24 AİLE OYUNU

Hanna; Copacabana: Düğün Hediyesi (Copacabana); Ev.

30 SAPIK

17. Gezici Festival; Altyazı'nın Kasım sayısı; Malatya'nın uluslararası yarışma filmleri; Malatya'da Wim Wenders filmleri; Malatya'da yılın en iyileri.

TENTEN'İN MACERALARI

ORİJİNAL ADI The Adventures Of

Tintin: The Secret Of The Unicorn

YÖNETMEN Steven Spielberg

OYUNCULAR Jamie Bell, Andy Serkis,

Daniel Craig, Nick Frost, Simon Pegg

YAPIM 2011 ABD-Yeni Zelanda

SÜRE 107 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

BELÇİKALI YAZAR/ÇİZER HERGÉ'NİN (ASIL ADI GEORGES REMI) YARATTIĞI maceraperest gazeteci Tintin'in maceraları (çoğu ülkede farklı ama benzer isimler de kullanılıyor ama bir tek Yunanistan ve bizde Tenten adıyla biliniyor) Avrupa kaynaklı bir çizgi roman olduğunu hikayelerinden karakter tasarımlarına, çizgilerinden öykü anlatım tarzına kadar belli etmekte. Steven Spielberg bu dev beyazperde yorumunda ise eserin bu Avrupa bakışını karakterleri canlandıran ve seslendiren aktörlerin İngiliz aksanları dışında neredeyse yerle yeksan etmiş. Hikayesini de eğip büküp 'escape' sinemanın formülünü takip eden bir çizgiye yerleştiren ortaya gayet Amerikan bir Tenten filmi çıkmış... Ama bu hayli enerjik filme de "kötü" demek biraz insafsızlık olur doğrusu... Ama filmde önce Tenten'i de biraz konuşmak lazım...

Hergé'nin yarattığı bu genç gazeteci, cesur, atak ve çoğunlukla da şanslı yaver giden bir kahraman. Genç Hergé'nin acemiliğine denk geldiği için ilk maceraları hayli basit ve hatalı bulunmasına rağmen sempatisiyle ilgi çekmiş. Fox-terrier cinsi beyaz köpeği Snowy (biz Fransızca adı olan Milu'yu tercih etmişiz) ile maceradan maceraya koşan Tenten dokuzuncu macerasından (Altın Kıskaçlı Yengeç) itibaren ayyaş kaptan arkadaşı Haddock'tan ve zeki ama duyma sorunu yaşayan Profesör Turnesol'dan da yardım alır. İki şaşkın kardeş dedektif Dupont ve Dupond da serinin renkli karakterlerinden... Tenten'in maceraya olan merakı hep gazetecilik mesleğinin bir gereği olarak sunulmuş. Bazen elinde bir fotoğraf makinesi ve not defteri görsek de eline silah almaktan da hiç çekinmeyen bir gazeteci üstelik kendisi.

Bizde hem "Tenten Sovyetler'de", hem de "Tenten Rusya'da" adlarıyla basılan ilk macerası anti-sosyalist; ikinci macerası "Tenten Kongo'da" ile de ırkçı bulunan Tenten'in maceralarındaki kadın karakter kıtlığı onun eşcinsel olma ihtimalini de hep gündemde tutmuştur.

Açıkçası benim zamanımda Tenten okuyan

çocuklar genelde okumaya meraklı olan çocuklardı. Çünkü Tenten büyük aksiyonlar ve çok fazla kavg-dövüş içermeyen maceralarda gizemini ve çekiciliğini araştırmacı gazetecilikten çıkaran bir kahramandı. Mizahını da genellikle sakarlıklardan ve Haddock'un mizacından alan kitaplar serisi Avrupa çizgi roman kültürünün en nadide parçalarından biri oldu hep. Tenten 1929'dan 1986'daki yarım kalan macerasına kadar dünyanın en egzotik yerlerinde bir sürü gizemli ve tehlikeli macera yaşadı...

Çizgi filmlere ve birkaç da sinema filmine uyarlandı. Genelde düşük bütçeli bu filmlerin birinde yolu İstanbul'a bile düşmüştü (1961).

Steven Spielberg ve Peter Jackson'ın çocukluklarında da önemli bir yeri olan Tenten'i sinemadaki daha önceki uyarlamalarından hayli farklı ve 'yeni' bir şekilde ele almak istediklerini 'hareket yakalama' tekniğini seçmiş olmalarından anlamak mümkün.

Bir defa İngiliz mizahının son parlak isimlerinden Edgar Wright'ın da içinde olduğu üç kişilik senaryo ekibi üç farklı Tenten hikayesini temel alıp 'ortaya karışık' bir senaryo çıkartmışlar: Haddock'un ilk kez ortaya çıktığı "Altın Kıskaçlı Yengeç" in birazı, Haddock'un dedesinden kalan hazinesinin peşine düşüldüğü iki diğer maceradan "Tekboynuz'un Esrarı"nın tamamı ve "Kızıl Korsan'ın Hazinesi"nin bir parçası doğru bir orantımayla bir araya getirilmiş. Ayrıca bu üç macerada da yeri olmayan, sonraki bir macerada Haddock'un da gönlünü kaptırdığı İtalyan opera divası Bianca Castafiore de hem bir üçleme olması planlanan Tenten serisine ufaktan bir giriş yapmış hem de filmde çok kısa görünebilen iki-üç kadın karakterden biri olmuş... Yaratıcı ekip ilk yarım saatte kurdukları hikayeyi daha sonra öyle bir hızlandırıyorlar ki film bir "Indiana Jones" filmine dönüşüyor neredeyse... Hareket yakalama ve CGI teknolojisinin verdiği bütün avantajları hikaye kurgusuna da yediren film türünün zirve sahnelerine imza atıyor.

Mesela Haddock'un, büyükbabasının korsan Rackham ile kapıştığı deniz savaşını anlattığı

Spielberg ve Jackson ortaklığından çıkacak olan üç Tenten filminin ilki tam da Spielberg'in ilk 'kaçış sineması' örneklerini andırıyor. Film en inatçı üç boyutlu sinema düşmanını eğlendirecek tansiyona sahip.

John Williams'ın 60'lar temalarını andıran müziği filmin 'espionage' havasına katkıda bulunmuş. Saul Bass'inkileri hatırlatan animasyon jenerik, müziğiyle akılda kalıcı.

bölüm muazzam bir korsan aksiyonu sunuyor bize. Fas'ın liman kentinde yaşanan takip sahnesindeki mizah duygusu ve yaratıcılık da etkileyici. Ancak final aksiyonundaki abartı, filmi az da olsa 'çizgi film' basitliğine indiriyor gereksizce.

Kaptan Haddock rolünde harikalar yaratan Andy Serkis (Gollum ve de King Kong performanslarıyla bir hareket yakalama yıldızı) tabii ki filmin en büyük değeri. Onun görüldüğü her sahne filmi yükseltiyor. Tenten rolünde Jamie Bell sevimli bir performans çıkarırken Daniel Craig'in Red Rackham ve torunu Sakharine performansları sıradan.

Ama özellikle aksiyon sahnelerinde ve çevre tasarımlarında CGI teknolojisinin geldiği noktayı iyi özetleyen film, yine de gerçek insan dokusu yaratmak konusunda bir parça daha yol alınması

gerektiği kanaatini veriyor...

John Williams'ın 60'lar temalarını andıran müziği filmin 'espionage' havasına katkıda bulunmuş. Özellikle de filme çok güzel başlamamızı sağlayan, ünlü jenerikçi Saul Bass'ın işlerini hatırlatan yaratıcı animasyon jenerik müziğiyle de akılda kalıcı...

Kısacası Tenten'in bu yeni uyarlaması en inatçı üç boyutlu sinema düşmanını bile eğlendirecek tansiyona sahip bir film ama 10-12 yaşın altındaki çocuk seyirciler için biraz fazla gürültülü ve anlaşılmaz yine de... Bunu da belirtmekte fayda var... [2]

Andy Serkis'e bir Oscar adaylığı gelir mi? Serkis başka fiziklerin arkasında saklanıyor olsa da yeteneğiyle kendini belli ediyor hep.

Dupont kardeşler beklenen komediyi yaratamıyor. Jackson'ın çekeceği ikinci filmde Profesör Turnesol daha komik olabilir...

AFS Film sunar

MERT FIRAT AÇELYA DEVRİM YILHAN TUBA ÜNSAL ve KENAN ECE

beni unutma

en fazla ne kadar sevebilirsin?

MELİS BABADAĞ ÜNAL SİLVER ALİYE UZUNATAĞAN HAKAN YUFKACIGİL BARIŞ HAYTA konuk oyuncu GÜL ERDA
müzik ANJELİKA AKBAR sanat yönetmeni SİRMA BRADLEY kurgu SERDAR ÇAKULAR görüntü yönetmeni SOYKUT TURAN (M.S.Ü.)
hikaye ve senaryo BURAK GÖRAL yapımcı SİDDİK ÖZPETEK ve ASAF ÖZPETEK yönetmen ÖZER KIZILTAN (M.S.Ü.)

www.beniunutmafilm.com

11 KASIM'DA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

ALMANYA'YA HOŞGELDİNİZ...

ALMANYA'YA HOŞGELDİNİZ..."İN ALMANYA'DA İLK OLARAK 1961'DE başlayan Türk işgücü göçünün 50. yıl kutlamalarına denk getirilmiş olması bir tesadüf değil. Zira tek derdi bu olmasa da, filmin bu göçten beslenen kültürlerarası bir komedi olma iddiası listenin başında yer alıyor.

Filme geçmeden önce, kültür komedilerini benzerlerinden ayıran önemli bir noktaya parmak basmak gerekiyor. Seyirciyi küstürme ihtimali hayli yüksek olan bu tür filmlerde, izleyici eğer kendi kültürünün dışındaki bir kültürün komedi malzemesi yapıldığını görüyorsa her şey yolunda demektir. Ama iş kendi kültürüne gelince beklentiler tepetaklak olabilir. Örneğin Yunan ve Amerikan kültürlerini karşı karşıya getiren "Kalbinin Sesini Dinle"yi (My Big Fat Greek Wedding) izlerken, geleneksel, gürlütlü ve sıcakkanlı ailesinden utanan Yunan kızının düştüğü komik durumları kahkahalarla izleyebilirsiniz. Ama yine yabancı damadın aileye kabul sürecini ele alan TV filmi "Benim Çılgın Türk Düşünüm" Türk kültürünü yansıma şekliyle sizi öfkeden deliye döndürebilir. İşte bu yüzden herhangi bir kültür komedisini değerlendirirken, iki kültür arasında yapılan karşılaştırmaların niteliği ve derinliği büyük önem taşıyor.

"Almanya'ya Hoşgeldiniz..."in ilk başarısı, Türk ve Alman kültürlerini kendine malzeme ederken, düşülebilecek en büyük ve en tehlikeli tuzaktan tamamıyla kendini korumuş olması: Din. Film, Hristiyanların ne kadar 'modern ve rahat', Müslümanların ise ne kadar 'geri kafalı ve muhafazakar' olduğu yönünde herhangi bir imada bulunmuyor. Böyle yüzeysel yakıştırmalarla uğraşmak yerine, iki tarafın farklılıklarına ve karşılıklı önyargılarına gerçekten de kültür penceresinden bakıyor. Filmde paralel kurguyla anlatılan geçmiş ve şimdiki zaman öyküleri, köyünden kalkıp dilini hiç bilmediği bir ülkeye göç eden ailenin yaşadığı değişimi ve dönüşümü görünür kılmak açısından son derece etkili. Üstelik geçmişe döndüğümüz sahnelerde, Jean-Pierre Jeunet'nin "Amélie"de kullandığına benzer,

fantastik tatta masalsı bir anlatım benimsenmiş. Bu tarzın Türk sinemasında etkili bir şekilde kullanıldığına ilk kez şahit oluyoruz. Kendisi de bir göç çocuğu olan yönetmen Yasemin Şamdereli, ilk filminde bunu başarıyor. Ancak Şamdereli'nin sınıfta kaldığı bir nokta var. Filmde, dublaja meraklı bir ülke olan Almanya için belki de çok doğal sayılabilecek, oyuncuların gerçek seslerini duymaya alışmış Türkiye için ise çok tuhaf kaçan bir dublaj felaketine tanık oluyoruz. Geçmişe döndüğümüz sahnelerde, örneğin köy yerinde karakterler aşırı göze batan bir dublaj Türkçesi konuşurken, biz duyamıyor olsak da gerçekte Almanca konuşuyorlar. Üstelik oyuncular Türk. Şamdereli, muhtemelen Almanlar için filmi altyazısız hale getirmeye çalışmış. Bunu yaparken de Türkçe dublajın Türk izleyicileri rahatsız etmeyeceğini düşünmüş. Ama filmin tüm tadını kaçıran, delicesine kulak tırmalayan ve dublajdan hoşlanmayan bir izleyici kitlesi için yer yer saç baş yolduran bir dil karmaşasına yol açmış.

Filmin bir de gözleri yaşartan bir dram boyutu var. Doğrusu için bu kısmı biraz ısmarlama dramatism kokuyor, ama bağları kopma noktasına gelen bir aileyi dramatik bir yolculuktan başka birbirine sıkı sıkı kenetleyecek bir şey var mıdır acaba? Anlaşılan yok. Film, bir yandan aile olmayı unutmmuş bir grup insanı eski değerleriyle buluşturarak ortalığı yatıştırıyor, bir yandan da "Ayrılık" (Die Fremde) ve "Takiye: Allah Yolunda" gibi filmlerin aksine, Alman kültürüne adapte olabilmiş, dönüşüm sürecini tamamlamış bir aile çıkarıyor karşımıza. Böylece her iki tarafın da gönlünü aldığı söylenebilir. Ancak göçten sonraki adaptasyon sürecinin her aile için bu kadar tatlı sorunlarla geçip gitmediği muhakkak. Tüm iyimserliğiyle etrafa gülücükler saçan bu film bir yanda, aynı meseleye tam ters istikametten bakan "40 m² Almanya" diğer yanda duruyor. [1]

Almanya'ya göç olayına "Amélie" iyimserliğiyle bakan film, din mevzusuna bulaşmadan bir kültür komedisi olmayı başarıyor.

Türkçe dublaj felaketi, filmin sevimli havasından çok şey götürüyor, tüyleri diken diken ediyor, yabancılaştırıyor.

ORJİNAL ADI Almanya:

Willkommen In Deutschland

YÖNETMEN Yasemin Şamdereli

OYUNCULAR Denis Moschitto,

Aykut Kayacık, Manfred-Anton Algrang

Vedat Erincin, Fahri Yardım, Demet Gül,

Lilay Huser, Aylin Tezel,

Petra Schmidt-Schaller

YAPIM Almanya-Türkiye

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

60'larda Almanya'ya göç ettikten sonra hayatları değişen Türk aileleri arasında adaptasyon sürecini tamamlamış bir örneğe odaklanıyoruz filmde.

KULE SOYGUNU

EZİLEN SINIFIN ÖFKESİNİ FİLMLERİNE MALZEME YAPMAK, HOLLYWOOD'UN PEK bulaşmak istemediği işlerden biridir. Bunu ara sıra denese de, filmlere genellikle 'gülümseyen bir yüz' yerleştirmeyi ihmal etmez, 'karamsar gerçek tablo'yu doğrudan yansıtmayı sevmez.

"Bitirim İkili" (Rush Hour) serisinin yönetmeni Brett Ratner da bu kuraldan pek sapmıyor aslında "Kule Soygunu"nda. Entrikaya baktığımızda, alabildiğine 'sert' bir görüntü karşımıza çıksa da, genel toplamda 'eğlenceli' bir yapıyı işaret ediyor yönetmen. Filmin eleştirel boyutunu bir miktar törpülüyor bu durum, ama Hollywood'un son dönemlerde 'toplumsal gerçekçi' damara yaklaşma çabalarını hissetmemize engel olmuyor.

Hikaye, tipik bir 'yukarıdakiler-aşağıdakiler' modeli üzerinden yürüyor. Bunun için New York'un devasa konutlarından birinin seçilmesi ve 'şer odağı' olarak binanın çatı katının belirlenmesi de tesadüf değil belli ki. Zenginlikleri sınırları aşmışlara hizmet eden bina görevlileri ile onların parasını çarçur eden 'çürük' bir işadamı arasındaki mücadeleye odaklanıyor hikaye. Çatı katında yaşayan bu adamın yasayla başının belaya girmesi, 'ezilmişler'in bütün birikimini de yerle bir ediyor, ki bu noktada işin 'soygun' kısmı giriyor devreye. Bir plan yapıp soyguna girilen bir grup 'kovulmuş' çalışan, yanlarına bir de 'basit hırsız' alarak 'olanaksız' soygunu 'olanaklı' kılmaya çalışıyorlar...

"Kule Soygunu", Ben Stiller ve Eddie Murphy gibi iki 'komedik' aktör yan yana geldiğinde, tipik bir komedi-aksiyon filmi olacakmış hissiyatı veriyor. Ama özellikle filmin ilk yarısında, yani soygun girişimi öncesinde izlediklerimiz, hikayenin 'sosyal adalet' yönüne vurgu yapıyor, sınıfsal uçurumun resmini çiziyor, 'Amerikan rüyası'nı tersten okuma dersleri veriyor. Binanın kapı görevlisinin, Alman dışavurumculuğunun babası F.W. Murnau'nun müthiş filmi "Son Adam"da (Der Letzte Mann) Emil Jannings'in canlandırdığı karakterin yaşadığı benzeri bir 'hikayecik' içinde değerlendirilmesi bile filmin bakış açısını az çok

anlamamızı sağlıyor. Diğer karakterler de bu görünüm içindeki yerlerini alırken gereksiz sapmalar yaşamıyorlar, tutarlı eylem planlarına sahip bir görüntü çiziyorlar.

Brett Ratner, komedi-aksiyon türüne hakimiyetini bu filmde de gösterirken, işin hikaye anlatma aşamasını da es geçmiyor. 'Aç sınıfın öfkesi'ni türün standartları içine başarıyla adapte eden yönetmen, diğer bir başarılı soygun filmi olan "Ocean's Eleven"ı yazmış Ted Griffin ile kadim dostu Jeff Nathanson'ın elinden çıkan senaryoyu da iyi değerlendiriyor, metnin katmanlarını ustaca harmanlıyor. Senaryonun karakterlere yüklediklerini zayıflatacak bir yapıdan kaçınıyor, 'heyecan' uğruna doğru olanı harcamıyor.

Filmin 'zenginden alıp fakire verme' temelli Robin Hood'vari yaklaşımıyla özellikle Ben Stiller'in canlandırdığı başkarakter üzerinden yürüyor. Ekibini toplayıp 'zengin'in üzerine doğru hamlesini yapan bu karakter, örneğin hikayede onun antitezi gibi duran Eddie Murphy'nin canlandırdığı 'hırsız' gibi sağa sola yamulmuyor, gidebildiği yere kadar gideceğini gösteriyor bizlere. Bütün hikaye de onun 'adalet' kavramı üzerine geliştirdiği insani refleksle hayat buluyor, her şey onun etrafında inşa ediliyor, herkesi mıknaş gibi kendine çekiyor bu karakter. Parayla alışverişleri, 'olmadığı için' epeyce sınırlı görünen 'soyguncular', haliyle eylemlerini de aynı 'acemilik'le gerçekleştiriyorlar. Hedefleri olan 'para kurdu'na karşı silahları kısıtlı görünse de 'inanç'la yürüyorlar amaçları doğrultusunda. Gerçek hayatta hep 'kaybeden' olanların bir kez olsun kazanmalarını istiyoruz hikayeyi takip ederken, onların karşısına çıkarılan duvarlar bir kez olsun yıkılsın istiyoruz. İşin özü, 'mutlak güç'e karşı ayakta durmayı başarabilmelerini diliyoruz, ezilip un ufak olmasınlar bu kez de...

Téa Leoni'yi özlemiştik. Onu bir FBI ajanı olarak 'rahat' bir kompozisyonda izliyoruz filmde.

Matthew Broderick, ekibin zayıf halkası gibi duruyor hikayede, bir türlü açılmıyor aktör.

ORJİNAL ADI Tower Heist

YÖNETMEN Brett Ratner

OYUNCULAR Ben Stiller, Eddie Murphy,

Casey Affleck, Matthew Broderick,

Alan Alda, Téa Leoni, Michael Peña,

Judd Hirsch, Stephen McKinley

Henderson, Gabourey Sidibe

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM UIP

Filmin özellikle ilk yarısı, hikayenin 'sosyal adalet' yönüne vurgu yapıyor, sınıfsal uçurumun resmini çiziyor, 'Amerikan rüyası'nı tersten okuyor.

ALLAH'IN SADIK KULU: BARLA

YÖNETMEN Esin Orhan
SESLENDİRENLER Enver Seyitoğlu,
 Faruk Üstün, Ercan Demirel,
 Engin Yüksel, Şahin Çelik
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 108 dk.
DAĞITIM Özen Film (Ser Film)

İlk önce hedef
 kitlelerinin çocuklar
 olduğunu sandığımız
 animasyon, kesinlikle
 bir çocuk filmi değil.

TÜRKİYE, VAKTİ ZAMANINDA KADİRNAŞINASLIK ETTİĞİ değerleriyle bir barışırken sıra Bediüzzaman Said Nursi'ye de geldi. Ömrünü esarete, sürgünde ve hapiste tecritler, baskılar hatta zehirlenmelerle geçirmiş bir alim olan Nursi'nin takipçileri, aslında onun izindeki faaliyetlerini yıllardır sükunetle gerçekleştiriyordu. Ama mühim bir dengede; 'görünür' olmaktan uzak kalarak. Bu hem bu felsefenin gereği olan bir tercih, fakat onun da ötesinde daha işin başlangıcında görülen baskılara karşı bir direnme biçimiydi. Şimdiyse Kemal Burkay'ın deyimiyle 'mevsim değişip Akdeniz bahar olduğu' veya Nursi'nin tabiriyle 'cennetasa bir bahar'a dönmeye başladığı için 'görünürlük' konusundaki endişeler geride kaldı. Kapıda bekleyen endişeyse sanat adına 'yeterlilik'.

Bu yönde ilk adımı atan "Hür Adam", maalesef beklentileri karşılayamamış ve Nursi'nin hayatını konu alan "Tarihçe-i Hayat"ın resimlisi olmaktan öteye gidememişti. "Allah'ın Sadık Kulu: Barla" ise bu anlamda çerçeveyi biraz daha daraltıp sadece Barla

sürgününe odaklanmış (Gerçi devam filmlerinde bunların da peyderpey çekileceği anlaşılıyor). Ancak yine de "Hür Adam"ın yaşadığı 'izleksizlik' sorunundan nasiplenmiş. Araya giren dış ses, anlatımın bir söyleye dönüşüp durması ve hepsinden öte sabit olarak takip edebileceğimiz bir karakterin olmayışı, bu animasyon filmi de kırk yamalı bohçaya çeviriyor.

Animasyon olması ve çocuk kanallarında reklamının dönmesi hasebiyle ilk önce hedef kitesinin çocuklar olduğunu sandığımız film, kesinlikle bir çocuk filmi değil. Ancak yetişkinler için neden bu yolun seçilmiş olduğu da çok açık değil. Yetişkinlere yönelik en önemli mesajsa Nursi'nin faaliyetlerinin, gizli bir komite tarafından Kürt kimliği bahane edilerek engellenmek istendiğine yapılan vurgu ve buradan verilmek istenen Türk-Kürt birlikteliğinin önemi. [1]

Aria imzalı, Budapeşte Senfoni Orkestrası'nın çaldığı müzikler profesyonelce hazırlanmış.

Sayırsız karakterin her an peş peşe sökün etmesi büyük bir karmaşa yaratıyor.

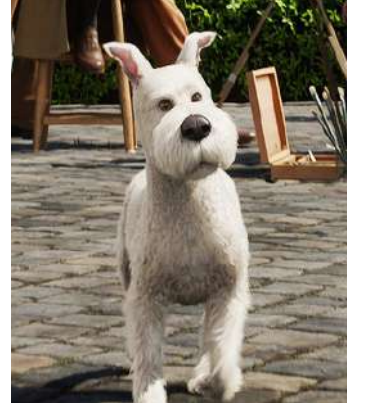
ALLAH'IN SADIK KULU: BARLA

ALMANYA'YA HOŞGELDİNİZ...

KULE SOYGUNU

TENTEN'İN MACERALARI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ALLAH'IN SADIK KULU: BARLA						
ALMANYA'YA HOŞGELDİNİZ...						
KULE SOYGUNU				★★★★	★★★★	
TENTEN'İN MACERALARI	★★★★★	★★★★★		★★★★	★★	★★
ANADOLU KARTALLARI					★★	★
BEHZAT Ç. SENİ KALBİME GÖMDÜM	★★★★	★★	★★	★★★★	★★	
BİR GÜN		★★★★		★★	★★★★	★★★★
CONAN		★★		★★	★	
ÇELİK YUMRUKLAR		★★			★★	
ÇILGIN APTAL AŞK		★★★★		★★★★		★★★★
HAYAT SANA GÜZEL					★★	
İKİLİ OYUN					★	
İSTANBUL			★★★★			
JOHNNY ENGLISH'İN DÖNÜŞÜ		★★		★★	★★	
KATİLİN YÜZÜ		★				
OĞUL			★★			
PARANORMAL ACTIVITY 3	★	★				
SALGIN	★★★★	★★★★		★★★★		★★★★★
ŞANGAY	★★★★	★★		★★	★★	★★
ŞEY	★★	★★★★				★★★★
TÜRK PASAPORTU		★★★★				
ZAMANA KARŞI				★★★★		
COPACABANA: DÜĞÜN HEDİYESİ		★★	★★		★★★★	★★★★
EV		★★★★	★★	★★★★	★★★★	★★
HANNA	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★

HUYSUZ VİRJİN'DEN BİR DEMET SİNEMA ANISI

'Huysuz Virjin' olarak tanınan Seyfettin Dursunoğlu, sahne şovlarının yanı sıra beş sinema filminde rol almıştı. Sanatçı, 2004'te yayımlanan "Katina'nın Elinde Makası" başlıklı anılarında, özellikle Bülent Ersoy'lu "İstiyorum" filmi için ilginç şeyler söylüyor.

TRENDEKİ YABANCI'DA BU HAFTA BİRAZ DA MAGAZİN DÜNYASINA GÖZ ATALIM. MEVZU, DÖNÜP DOLAŞIP SİNEMAYA BAĞLANACAK nasıl olsa, hiç merak etmeyin. Önce, eğlence dünyasında 'Huysuz Virjin' olarak tanınan Seyfettin Dursun'un geçen yıllarda aldığı karardan vazgeçerek mirasını Türk Eğitim Vakfı yerine Türkan Saylan'ın kurduğu Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'ne bırakacağına dair haberleri okudum. Bir gün sonra da eski manken ve oyuncu Atilla Saral'ın İstanbul'da otomobiliyle giderken çıkan bir yol verme-vermeme kavgası sonucunda sırtından ve bacaklarından bıçaklanarak yaralandığına dair haberlere rastladım.

Önce Huysuz Virjin'i tebrik edelim, sonra da Atilla Saral'a geçmiş olsun diyelim... Bu iki isim arasında, sanatçı oluşları dışında ne gibi bir bağlantı kurmaya çalıştığımı merak etmişsinizdir eminim. Belleğime çok güvenmem ama haberleri okuyup Huysuz Virjin ve Atilla Saral'ı zihnimden şöyle bir geçirince, ikisinin birlikte rol aldığı bir film bulunduğunu anımsar gibi oldum. Evet yanlışlamışım, gerçekten de 1989'da Samim Değer'in çektiği "İstiyorum" adlı filmde kamera karşısına geçmişler (Biraz daha magazin bilgisi: Samim Değer, Müjde Ar'ın eski eşidir). Filmin başrolünde ise Bülent Ersoy var.

Huysuz Virjin'in anılarını içeren, Korhan Atay ve Figen Kumru Akşit tarafından nehir söyleşi yapısında hazırlanan "Katina'nın Elinde Makası" (Alfa Yay., 2004) adlı kitaba baktım sonra. Huysuz, "İstiyorum"dan ve rol aldığı diğer dört filminden ayrıntılı biçimde söz ediyordu.

Sinema yazarının magazini bu kadar olur diyeyim ve "İstiyorum"u anlatayım biraz da.

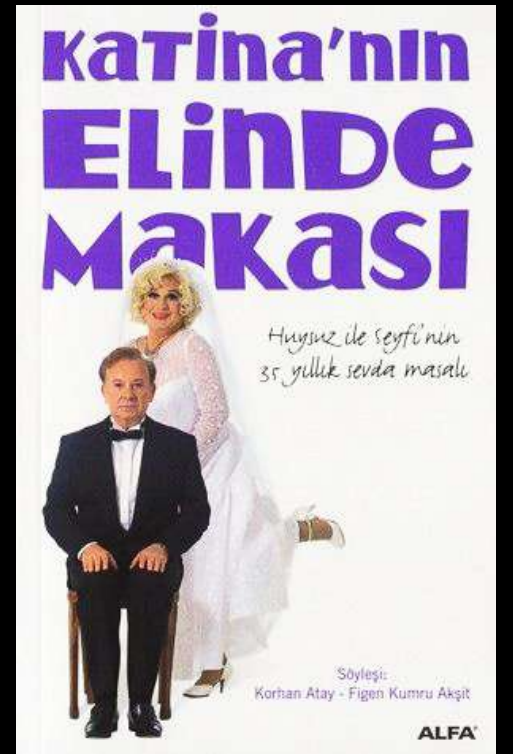
Filmde Bülent Ersoy, ünlü bir sanatçı olarak kendisini oynar. Çalıştığı gazinonun sahibi Turgut'la (Fikret Hakan) evlidir, fakat bu evlilikten memnun değildir. Ayrılmak ister ama Turgut ondan vazgeçmez. Esir

hayatından bıkan Bülent, ortadan kaybolur ve Bodrum'a gider. Turgut deliye döner. Bülent, nerede olduğunu yalnızca en samimi dostu Huysuz Virjin'e (Seyfi Dursunoğlu) söylemiştir ve onu da yanına çağırır. Bu arada Bodrum'da dolaşırken Hakan adında (Atilla Saral) bir mankenle tanışır, aralarında sıcak bir ilişki başlar. Her an birlikte olurlar. Turgut, gazetede Bülent ile Hakan'ın fotoğraflarını görünce deliye döner. Bodrum'a gider, Bülent'i zorla İstanbul'a götürür. Hakan'ı da adamlarına dövdürür. Bülent ile Huysuz Virjin, Hakan'ı ziyaret eder. Turgut, Bülent'in peşine yine adamlarını takar ve korkutmak amacıyla Bülent'in arabasına kaza yaptırır. Bülent yaralanıp hastaneye yatar. Bu kez Hakan ziyaretine gelir. Turgut da oradadır ve onu tehdit eder. İki sevgili, tüm bunlara aldırılmaz ve birlikteliklerini sürdürürler. Bir akşam, şovunu izlemeye gittikleri Huysuz Virjin'den dönüşte kulüpten çıkarken Turgut önlerini keser. Onları ayıramayacağını anlar, umutsuzca silahını şakağına dayayıp intihar eder...

Film böyle... Burası bir eleştiri sayfası olmadığı için fazla yorum yapmamak en iyisi! Zaten sözü Huysuz Virjin'e bırakacağım. Ünlü sanatçı, anılarında Bülent Ersoy'la çalışmanın zorluklarından söz ediyor uzun uzun:

"Hepimizin anası ağlamıştı. Çekim yapılırken ikide bir 'Durun! Durun! Ayynaa! Ayynaa!' Hadiii, ayna geliyor bakıyor kendisine, o kâkülle iniyor; beşi bu tarafa, altısı bu tarafa ayrılıyor. Sardırıyor; bekle, bekle, bekle... İnsanlara eziyet etmekten keyif alıyor. Biz öyle bekliyoruz. Ondan sonra kâküller açılıyor ve devam ediyoruz. Yine böyle bir çekim sırasında bu defa ben, 'Ayynaa!' dedim. Aynı sesi yapmışım, hemen çocuğun biri Bülent'e ayna koşturdu. Öyle alışmışlar ki ayna getirmeye... Yani kan kustuk diyebilirim."

Devamında sözü Fikret Hakan'a getiriyor Huysuz Virjin, o bahiste de şunları anlatıyor:

"Fikret Hakan da vardı. Çekim sırasında ona böyle 'Bülent Hanım, Bülent Hanım!' diyor, bana da virt zırt yapıyor. Ulan yani bir sanatçıya hanım deyip, bir sanatçıya virt zırt yapamazsın (...) Fikret Hakan, 'O pezevenk, o pezevenk!' diye konuşuyor ikide birde. Dublaj sırasında 'Bu laflar çıkmazsa dublaj yapmıyorum' dedim. Çünkü ben kendi sesimi konuşmak mecburiyetindeydim. Bütün teksti değiştirttim. Orada değiştirttim. 'Bu pezevenk, bu ibne... Ne biçim konuşmak bunlar ya... Ne ayıp şey bunları konuşmak' dedim."

Son olarak, Atilla Saral'la ilgili söyledikleri: "Jön, Atilla Saral. 'Öp!' diyorlar, bayılacak, öpemiyor bir türlü. Gidiyor, geliyor; Bülent Ersoy kızıyor, 'Beceremiyorsun, sarıl!' Ay!"

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ŞÖHRETİN SONU

Spor filmleri listelerinin gizli hazinesi "Şöhretin Sonu" (The Harder They Fall), Humphrey Bogart'ın ölmeden önceki son filmi olmak gibi talihsiz bir unvanın da sahibi. Bokstaki yüksek kirlilik oranına dikkat çeken öyküsüyle de zamanına cesaretle tanıklık eden bir şaheser.

A BD'NİN CUMHURİYETÇİ SENATÖRÜ JOSEPH MCCARTHY'NİN 1940'LARIN SONUNDA BAŞLAYIP 1950'LERİN

sonunakadar Amerikan çevrelerinde yürüttüğü rezil soruşturmaların hayırlı bir neticesi olduysa, o da Hollywood'da sistemdeki kokuşmuşluğu anlatmak isteyen nice vicdan sahibi sinemacının filmlerinin sanatsal yanlarını zarifçe sivriltilmek zorunda bırakması, onları alternatif anlatım modelleri aramaya zorlamasıydı. O dönemdeki zapturaptı şık bir çalımla pazara gönderen filmlerden biri de kuşkusuz Mark Robson'un 1956'da yönettiği "Şöhretin Sonu"ydı. Film, gemiyle New York'a gelmekte olan iki adamla açılır. Fonda Özgürlük Heykeli görülür. Gelgelelim, Amerikan sinemasının öteden beri pek sevdiği 'Amerikan rüyası' retoriğini bu kez yerle yeksan etmek için kullanılacaktır bu imge. Gemideki adamlar Arjantin'den ABD'ye umut kovalamaya gelmektedirler. İri olan Toro Moreno boks dünyasında şansını deneyecek, yanındaki 'toprağı' Luís Agrandi de antrenörlüğünü üstlenecektir. Yolları ne yazık ki boks piyasasının en yoz menajerlerinden Nick Benko'yla kesişir. Nick, Toro'nun boks namına en ufak bir yeteneği olmadığını fark edince, bu saf taşra delikanlısının karşısına çıkan rakipleri satın almak gibi bir strateji geliştirir. Lakin 'mal'ını parlatacak bir basın danışmanına ihtiyacı olacaktır. Humphrey Bogart'ın canlandırdığı Eddie Willis'tir bu adam; eski bir spor yazarı... Gazetesi kapanmış, redaksiyon işleriyle geçinmeye çalışmaktadır. Bu yaşında geldiği bu çulsuz nokta Eddie'yi karısı önünde de mahcup düşürmektedir. Yıllardır kendisine teklifler yapan ama her seferinde red cevabı alan

menajer bozuntusu Nick'i artık geri çevirecek durumda değildir. "Gazetecilik ancak geçindirir. Ben artık banka hesabı istiyorum" diyerek Nick'in teklifini kabul eder.

Ne yazık ki işinin hiç kolay olmadığını Toro'nun boks yapamadığını görünce anlamıştır. Eddie'nin başını çektiği ekip, bir yandan, Toro ve menajeri Agrandi'den habersiz, çıktıkları tüm maçları satın alır, diğer yandan ise spor basınında 'El Toro' lakabını verdikleri bu yeni dövüş canavarını şişirdikçe şişirirler. Başta cüzdanını vicdanının önünde koyan Eddie, zamanla Nick'in Toro'ya olan insanlık dışı yaklaşımına kayıtsız kalamamaya başlar. Film, bir boks filmi olarak izleyiciye o diğer spor filmlerinden alışıldık özdeşleşmeyi yaşatmaz. Toro Moreno'yu daha filmin başında gördüğümüz andan itibaren, tıpkı Eddie gibi biz de, bu adamın boksla alakası olmadığını anlarız. Haliyle, filmin en başından itibaren, satın alınmış maçlara tanık olur, ekiple birlikte aslında bir yalanı yaşarız.

Güney Amerika'dan geldiği için, Amerikan basını Toro'yu tanımadı. Eddie onu "Orada 38 adamı yere serdi. Hiçbiri üçüncü raundu göremedi" diyerek tanıtır. Filme göre boks bir spor olmaktan çıkmış, salt düzenbazlıkların döndüğü bir klasmana inmiştir. Menajerler para için en aşağılık kontratlara imza atmakta beis görmezler. Filmin sonuna doğru Nick Benko, Toro'yu ona danışmadan, üstelik o ana kadar beş kuruş bile ödeme yapmamışken, tutar başka bir menajere 'satar'. Oysa bu leş düzenin en masum dişlisi aslında bedenlerini yumruklara siper eden zavallı boksörler, Toro gibilerdir. Sadece rakiplerinin yumruklarını değil, menajerlerinin kazığını da yiyen onlardır. Film, bir yanıyla, para kazanan herkesi bir özeleştiriyeye davet eder. Sorduğu

soru basittir aslında: İçinde bulunduğunuz düzenin düzenbazlıklar ve haksızlıklar üzerine inşa edildiğini bile bile vicdanınızın en fazla nereye kadar ödün vermesine izin verirsiniz? Eddie de yıllarca gazeteci olarak tanıklık ettiği ve ısrarla uzak durduğu bu çürümüş düzene fazla katlanamaz. Filmin bir talihsizliği de Bogie'nin son işi olmasıdır. Aktör, film gösterime girdikten sekiz ay sonra gırtlak kanserine yenik düşer. Filmografisi boyunca ağzındaki sigarayla özdeşleşmiş ve markalaşmış bir aktör için ironik bir durumdur bu. Hastalığının ilerlediği ve bu filmi zor tamamladığı söylenir. O sıra sağlığında yaşadığı bu 'düşüş' aslında filmdeki 'düşmüş gazeteci' karakterine olumlu anlamda yansır. Çekimler esnasındaki halsizlik ve bitkinliği Eddie Willis'i daha da hakiki kılar. Fakat ne mutlu ki, emek sömürsüne, garibanın hakkının gaspına bayrak açtığı bir filmle veda etmiştir Bogie hayata. "Şöhretin Sonu" yalnızca görünüşte bir spor filmidir. Filme kaynak olan romanın yazarı Budd Schulberg de, senaryoyu uyarlayan Philip Yordan da ve bittabi yönetmen Mark Robson da 'boks'u bir paravan olarak kullanır. Geniş genelinde film, emek sömürsünü neredeyse insanı mal gibi alıp satacak seviyelere taşımış, parayı her türlü insani değerin üstüne koymuş bir sistemin yergisidir. Filmin finalinde Nick ve adamlarıyla köprüleri atan Eddie, bu 'halkla ilişkiler' deneyimi sayesinde gazeteciliğin kutsiyetine dair önemli bir ders almış gibidir. Hemen daktilosunun başına oturur ve şunları tuşlar: "Boks dünyası dolandırıcıların ve namussuz menajerlerin şeytani nüfuzundan kurtulmalıdır. Bunun için Amerikan Kongresi'nden bir karar çıkarmak gerekse bile..." ■

SİNEMADA 'SÜPER GÜÇLERİ OLMAYAN' 11 ÇİZGİ ROMAN KAHRAMANI

Superman'i, Örümcek-Adam'ı, Fantastik Dörtlü'yü unutun. "Tenten'in Maceraları" vesilesiyle çizgi romandan beyazperdeye transfer olup da, doğaüstü güçleri olmayan kahramanları anımsıyoruz bu hafta...

CİZGİ ROMANLARDA DA, GÖRSEL EFEKTLER SAYESİNDE SİNEMADA DA, SÜPER KAHRAMANLARIN OLAĞANÜSTÜ SERÜVENLERİNİ

anlatmak kolay, izlemesi keyiflidir daima. Havada uçan, karada trenden hızlı giden, Dünya'yı tersine çeviren, sağa sola örümcek ağırları fırlatıp düz duvara tırmanan, bedenini metrelerce uzatan, alev püskürtebilen, kısacası her türlü doğaüstü marifeti sergileyen çizgi kahramanlar, sinemanın da en çok başvurduğu 'eğlence' araçlarıdır. Bir de tabii hiçbir insanüstü gücü olmayan ama bazen kas gücüyle, genellikle zekasıyla, kimi zaman da tanınmamak adına giydiği kıyafetleri, özel araç-gereçleri ya da maskesiyle kötülere meydan okuyan kahramanlar var. Meraklı muhabir Tenten'i esas alarak, yerli ve yabancı ortaya karışık, 'süper güçleri olmayan' çizgi kahramanların beyazperde serüvenlerine buyurun.

1 V (V FOR VENDETTA, 2006)

Her ne kadar muhafazakarlar pek haz etmese de, Alan Moore deyince bazıları için akan sular durur. Akla İngiltere, anarşizm, sistem eleştirisi, şahane çizgiler ve İngilizce bilenler için müthiş bir edebi tat gelir. Bulantısıyla hatırlanan o 'sağcı' ve 'vahşi kapitalist' Thatcher döneminin eleştirisidir aslında "V"... Maskeli bir özgürlük savaşçısı, bir anarşist, terörist ya da masumca 'asi' olarak tanımlanabilecek V'nin hikaye boyunca yaptıkları, insanları galeyana getirişi, pek çokları için heyecan verici olsa da, Alan Moore'a yine de yeterli gelmez ve filmde desteğini çeker. Wachowski Biraderler'in senaryosunu yazdığı, Hugo Weaving ile Natalie Portman'ın döktürdükleri filmde, doğaüstü bir şey yok ama Kuran'ın yasaklanmasından Kürdistan'a, sübyancı papazdan intihar eylemcisine kadar 'çoğunluğa' göre her türlü kırmızı çizgi mevcut.

2 BATMAN BAŞLIYOR (BATMAN BEGINS, 2005)

1939'da çizgi roman okuruna merhaba dedikten sonra milyonların sevgilisi haline gelen bu DC Comics karakteri, sinemada da giderek artan bir başarı grafiği izledi. 1966'daki 'kitsch' versiyonu saymazsak, ilk ciddi "Batman" 1989'da Tim Burton'dan geldi. Dört filme tamamlanan ama sona gelindiğinde suyu çıkan seriden sonra, Yarasa Adam asıl prestijini 2005'teki bu filmle yakaladı. Gotham City'nin zengin öksüzü Bruce Wayne'in anne-babasını öldüren kötülerden intikam almak için başlattığı Batman'lik serüveni, özel arabalar, kıyafetler ve Robin gibi yardımcılarıyla, gecenin karanlığında halen sürüyor. Özel araçları vasıtasıyla tırmanan, hızlanan, uçan ama neticede bizim gibi normal bir insan olan Batman'i 2012'de "The Dark Night Rises" da izleyeceğiz...

2

3

4

5

3

300 SPARTALI (300, 2006)

Alan Moore'la birlikte günümüzün en mühim çizirlerinden sayılan Frank Miller imzalı bir fenomen. Aynı zamanda "Batman" hikayesi "The Dark Knight Returns" ve siyah-beyaz şaheser "Günah Şehri"nin (Sin City) de yaratıcısı olan Miller, çocukken izlediği "The 300 Spartans" (1962) adlı filminden esinlenerek 1998'de "300"le okurlarının karşısına çıktı. Çizgi romanın bu denli gündeme gelmesinin sebebi ise 2006 tarihli sinema filmi oldu. Kitaptakine benzeyen, tabloyu andıran görsel tasarımı, Zack Snyder'ın gösterişli anlatımı ve Kral Leonidas'ı canlandıran Gerard Butler'in performansı ile "300 Spartalı", son yılların en beğenilen uyarlamaları arasında yerini aldı. Kral ve 300 kişiden oluşan ordusunun, M.Ö. 480'de binlerce Persli'ye karşı verdiği mücadele, nice süper kahramana taş çıkartıyordu.

4

CONAN

(CONAN THE BARBARIAN, 1982)

Yazar Robert E. Howard'ın 1932'de yarattığı öykü kahramanı Conan, 1970'ten itibaren çizgi roman olarak Marvel Comics tarafından yayımlanmaya başladı. Vahşi savaşçılar tarafından anne-babası dahil köyündeki herkesin öldürülmesine tanık olan küçük bir çocuğun büyüyerek 'barbar' Conan'a dönüşmesini anlatan eser, zaten çizgi roman formatında da yeterince popülerdi. Üstüne 1982'de kas yığını Arnold Schwarzenegger'in oynadığı film de gelince şöhreti perçinlendi. O zamanlar burun kıvrılan uyarlamaya bugün baktığımızda, çizgi romana ihanet etmeyen, eli yüzü düzgün bir yapıt olduğunu söylemek mümkün. Hele ki 2011 versiyonunu gördükten sonra... Conan'ın da kasları, bilek gücü, kılıcı ve yüreğinden başka herhangi bir süper gücü mevcut değil!

5

KARAOĞLAN: ALTAY'DAN GELEN YİĞİT (1965)

İlk kez 1962'de Akşam gazetesinde tefrika edilen, 1963'te dergi formatında piyasaya çıkan Suat Yalaz'ın "Karaoğlan" adlı çizgi romanı büyük satış rakamlarına ulaşınca, sinemaya da uyarlandı. Altısında Kartal Tibet'in, birinde ise Kuzey Vargın'ın (Karaoğlan: Samara Şeyhin Kızı, 1969) rol aldığı toplam yedi film, çizgi romanın en sevildiği dönemde seyirciden ciddi ilgi gördü. Süper güçleri filan yoktu ama başka milletlerden 'kötü' olanların baş belasıydı. Türk'ün gücünü elinde kılıcıyla yedi cihana gösterirken, kadınlara da cinsel gücünü her fırsatta kanıtlıyordu. Ardından gelen "Kara Murat", "Tarkan", "Malkoçoğlu" gibi çizgi roman uyarlamalarının önünü açan "Karaoğlan", aynı zamanda 1974'te Kıbrıs Harekâtı'nı gerçekleştiren eski başbakan Bülent Ecevit'e de verilen lakaptı.

6 ASTERİKS VE OBRİKS SEZAR'A KARŞI (ASTÉRIX ET OBÉLIX CONTRE CÉSAR, 1999)
İlk kez 1959'da Pilote adlı Fransız dergisinde görünen "Asteriks", 1961'de çizgi roman olarak basıldı. Metinleri yazan René Goscinny'nin 1977'deki ölümüne dek, çizer Albert Uderzo'yla birlikte çalıştılar; daha sonra Uderzo tek başına devam etti. Roma döneminde geçen çizgi romanda Galyalı dostların maceraları anlatılır. Zeki Asteriks, daimi dostu şişman Oburiks, onun köpeği İdefiks, iksirleriyle tüm köye güç kazandıran Büyüfiks ve diğer yan karakterleriyle Roma askerlerini her seferinde püskürtmeyi başarırlar. 1967'de uzun metraj animasyon olarak beyazperdeye taşınan "Asteriks", 1999'da da Christian Clavier, Gérard Depardieu, Roberto Benigni gibi gerçek oyuncularla sinemaya yansıdı. 2012'deki yeni filmle seri dörde tamamlanmış olacak.

7 RED KİT (LUCKY LUKE, 2009)
1946'da Belçika'da, 1956'da korsan kopya olarak Türkiye'de ilk defa okuyucu karşısına çıkan Red Kit, Morris ve René Goscinny'nin imzasını taşıyor. Vahşi Batı'yı mesken tutan "Red Kit" serüvenleri, birbirinden 'orijinal' karakterlerle dolu. Boy sırasına göre dört arızalı kardeşten oluşan Daltonlar, şaşkın köpek Rin Tin Tin, onunla hiç geçinemeyen zeki at Düldül, cenaze levazımatçısı gibi tiplerle herkesin sevgilisi o... 1983'ten itibaren ağızda sigara yerine saman parçası tutan Red Kit, uzun metraj animasyonlar ve çizgi dizilerin yanında gerçek oyuncularla da sinemaya transfer oldu. Üstelik ilk kez Yeşilçam'da! Öztürk Serengil, İzzet Günay ve Sadri Alışık farklı filmlerde Red Kit oldular. 1990'larda Terence Hill'den sonra evinden uzak yalnız kovboyu en son 2009'da Jean Dujardin oynadı.

8 TARKAN (1969)
Aynı dönemde "Karaoğlan" da da rol aldığından, ismi çizgi roman uyarlamalarıyla özdeşleşen Kartal Tibet'e en çok yakışan rol... 1978'de camdan atlayıp intihar ederek aramızdan ayrılan usta çizer Sezgin Burak'ın eseri olan "Tarkan", ilk kez 1967'de Hürriyet'te tefrika edilmeye başlandı. Gördüğü muazzam ilgi üzerine de hemen iki yıl sonra Arzu Film eliyle sinemaya aktarıldı. Kendi kökeni de Tatar olan Burak, 'tatar kanı' kelimelerini birleştirerek yarattığı 'Tarkan' ismini, kısa sürede fenomene dönüştürmeyi başardı. Milliyetçiliği ve Türk'ün gücünü öne çıkarırken, tıpkı Karaoğlan gibi cinselliğin de ihmal edilmediği serüvenlerde Tarkan'ın en büyük dostu da yanındaki 'kurt'tu! Şiddet sahnelerinin döneme göre hayli sert gözüktüğü beş adet "Tarkan" filmi, bugün sinemamızın da kültürleri arasında...

9

10

11

9 KIZIL MASKE (THE PHANTOM, 1996)

"Kızılmaske", "Fantom", "Dev Adam" ... Üçü de aynı kişiye ait isimler. Lee Falk tarafından 1936'da yaratılan ve bize 1939'da gelen "The Phantom", önce "Dev Adam" adıyla tefrika edildi. Ülkemizdeki asıl şöhretini 1973'ten itibaren Tay Yayınları'ndan çıkan seriye borçlu. Korsan saldırısına uğrayan gemi enkazından 400 yıl sonra ortaya çıkan, hayatını haksızlık ve zulme karşı savaşmaya adanmış, 10 kaplan gücünde olduğu söylenen Kızılmaske, önceleri mora sonradan kırmızıya boyanan kostümüyle tanındı. Yeri bilinmeyen Kafatası Mağarası'nda yaşayan, rüzgar gibi koşan atı Kahraman, sadık kurt köpeği Şeytan'la ekip oluşturan bu kostüme kahramanın sinema macerası şimdilik pek parlak değil. Billy Zane'in oynadığı film, çizgi romanın hayranlarını pek memnun etmedi, darısı yeni yapımlara...

10 SON OSMANLI YANDIM ALİ (2007)

Karaoğlan'ı yaratıp, Türkiye'de 1960'ların sonu 70'lerin başında çizgi roman uyarlamaları furiasına sebep olan Suat Yalaz'ın, daha yeni bir çalışması. 1990'ların sonunda Sabah gazetesinde tefrika edilen "Son Osmanlı Yandım Ali", 1. Dünya Savaşı yıllarında geçiyor. İstanbul işgal altındayken, genç ve yağız bir Osmanlı subayı olan Ali'nin Mustafa Kemal'e yardımcı olmasını, işgalcilere karşı verdiği mücadeleyi ve elbette çizgi roman mantığı gereği Türk'ün gücünü dostla düşmana göstermesini konu alan eser, 2007'de iyi bir prodüksiyonla sinemaya da aktarıldı. Kenan İmirzalıoğlu'nun parmak ısırtan bir Yandım Ali portresi çizdiği, gerçek bir 'jön'e dönüştüğü film, çizgi romandaki cinselliği ve şiddeti de başarıyla perdeye aksettirdi. Devamı halen bekleniyor.

11 HOŞ MEMO (LI'L ABNER, 1959)

1930'larda Amerika'yı derinden sarsan Büyük Buhran döneminde, 1934'te yayımlanmaya başlanan "Hoş Memo", bizde 1960'larda Milliyet'in günlük tefrikasıyla müthiş bir popülerlik kazandı. Oysa ondan evvel Hollywood bu çizgi romanı iki kez sinemaya aktarmıştı. İlki 1940'ta, daha çok sevilen ikincisi ise 1959'da... Al Capp'in çizdiği, Güney Amerika'ya ve genel anlamda Amerikan yaşam tarzına ayna tutan hatta inceden alaya alan çizgi romana, 1959'da karaktere çok benzeyen Peter Palmer adlı oyuncu can verdi. John Steinbeck'in yazarına övgüler düzdüğü "Hoş Memo"nun bir başka ünlü tiplmesi de 'Felaket Ahmet'ti. Bizde 1970'te Yılmaz Köksal'la bir sinema filmi, 1993'te ise Sinan Bengier'le TV dizisi yapıldı. Bu yapımlara uyarlamadan ziyade 'isim benzerliği' demek daha doğru...

HANNA

YÖNETMEN Joe Wright

OYUNCULAR Saoirse Ronan, Cate Blanchett,

Eric Bana, Olivia Williams,

Jason Flemyng, Tom Hollander

YAPIM/SÜRE 2011 ABD-İng-Almanya, 106 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Sony)

Sağlam olay örgüsünün yanı sıra, bilinçaltının deşildiği masalsı bir atmosferi var bu filmin.

BRİTANYALI JOE WRIGHT, "HANNA"YI ÇEKTİĞİNDE GEÇMİŞİNDE SADECE ÜÇ uzun metrajlı filmi olan bir yönetmendi. Ama bu filmlerden ikisi, son dönem edebiyat uyarlamaları arasında hatırı sayılır bir konuma sahipti. Jane Austen'in "Aşk Ve Gurur"unu uyarladığında neredeyse imkansız başarmış, yazarın ironik dilinin altında yatan karanlık damarı perdeye getirebilmişti. Hem de Jane Austen'in 'kostüme' romantik komedilere 'aracı' yapıldığı bir zamanda. Ian McEwan'ın, uyarlanması imkansız gibi duran "Kefaret"inden (Atonement) neredeyse her planıyla çarpıcı bir eser çıkardığında ise takipçilerini çoktan belirlemişti.

O yüzden, Wright'ın özgün bir senaryodan yola çıktığı "Hanna"nın haberi bile birtakım seyirciyi heyecanlandırmaya yetmişti. Küçükülüğünden beri bir suikastçi olarak yetiştirilen, dış dünyayla hiçbir bağlantısı olmadan büyütülen 16 yaşındaki bir kız, Avrupa'nın türlü şehirlerinde maceradan maceraya koşuyor. Sahneleriyle hafızalara nakşolmuş Avrupa ortak yapımı serüvenleri

anımsatan bu olay örgüsüne bir de bilinçaltının deşildiği masalsı atmosferi ekleyin. Joe Wright'ın "Hikayenin beni cezbeden bir yanı da David Lynch sularına girmeme imkan vermesiydi" minvalindeki açıklamaları, "Hanna"yı gösterime girdiği senenin en beklenen filmlerinden biri yapmaya yetmişti.

Sonuç tabii ki tatmin edici. Yakın dönemin esaslı genç yıldızlarından Saoirse Ronan'ın saflıkla zalimlik arasında gidip gelen çizgideki karakterine, Chemical Brothers müzikleri eşliğinde bir 'masal cadısı' nı canlandıran Cate Blanchett'a kim karşı koyabilir? Ama iş, David Lynch usulü bir bilinçaltı gezisine gelince, yeteneğinden sual olunmaz Joe Wright'ın hâlâ kat edecek bir mesafesi olduğunu söylemek de elzem. Masalların bilinçaltına inmek için gözülcü atmosferlerden daha fazlasına, Lynch usulü bir cesarete, tekinsizlikten korkmamaya gerek var zira.

"Hanna", Eric Bana'nın aksiyon yıldızlığını ve karakter yaratma konusundaki becerisini bir araya getirmesiyle de ilgiye değer.

Bazı masal sahnelerinde karnavalımsı bir atmosferden medet ummak, "Hanna"nın ardındaki yaratıcı ekibe yakışmıyor.

2nd MALATYA

ULUSLARARASI INTERNATIONAL

FİLM FESTİVALİ FILM FESTIVAL

18-24 Kasım 2011 18th-24th Nov 2011

www.malatyafilmfest.org.tr

COPACABANA: DÜĞÜN HEDİYESİ

ORJİNAL ADI Copacabana

YÖNETMEN Marc Fitoussi

UYUNCULAR Isabelle Huppert, Aure Atika,

Lolita Chammah, Jorgen Delnaet

YAPIM/SÜRE 2010 Fransa-Belçika, 107 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD Fransızca (T.A.)

ŞİRKET Kanal D Home Video

İnsanlığın 'özgürleşme'
hamlelerinin sekteye
uğratılmasının yarattığı
'tikanma'yı resmediyor
bu leziz film...

DELİŞMEN BİR ANNE İLE ONUN 'OLGUN'
KIZININ HİKAYESİNİ ANLATAN

"Copacabana: Düğün Hediyesi", ikili arasındaki ilişkinin 'sıkıntılı' doğası üzerinde yapılan bir görüntü sunar bizlere. Anne, hayata 'istediği' çerçeveden bakma konusunda ısrarlıdır, kızıysa 'istenen' çerçeve içinde yaşamayı seçecek gibidir. Bir zamanlar kızına 'eğlenceli' gelen anne, artık uzaklaşılması gereken bir 'deli'dir, dahası bir 'günah'tır. Evlenme hazırlıkları yapan kız, annesini düğününde görmek istemez. Bunu 'kibarca' söylemiş olsa da, annenin üzerindeki etkisi 'yıkıcı'dır. Öte yandan anneye yeni bir motivasyon kaynağı olur bu karar, başını alıp başka bir kente (hatta ülkeye) gidip hiç yapmadığı bir işe sıvanır ve de başarılı olur. Bu azmin nedeni de kızıdır aslında, 'ona layık' bir düğün hediyesi verebilmektir motivasyonu. Ancak burada da 'önyargı' kıskacına alınır ve işinden olacağı bir sürecin içine girer, 'iyi niyet' denen insanî özelliği başına büyük belalar açacaktır...

Marc Fitoussi'nin ikinci uzun metrajlı konulu filmi "Copacabana: Düğün Hediyesi", yüzye bir anne ile kızının 'kuşak farkı'ndan doğan uyuşmazlığını anlatırken, daha derinlerde insanlığın 'özgürleşme' hamlelerinin sekteye uğratılmasının yarattığı 'tikanma'ya yöneltiliyor oklarını. Bağımsız olduğunu haykırmak istediğinde ağzı kapatılan bireyin statükoya bağımlı kılınma çabalarının ortaya koyduğu 'trajedi'yi izliyoruz filmde.

Hiçbir zaman yaşanmayacağını düşündüğümüz Isabelle Huppert'in bütün özelliklerini bünyesine hapsettiği anne karakteri, salt bir anne olmadığını, bir 'birey' olarak varlığını sürdürmeyi seçtiğini gösteriyor bizlere. Onun bu seçimi, kısa hayatların 'anlamli' kılınması için yapılabilecek en doğru seçim gibi görünüyor, "Ötesini 'zamanı gelince' düşünüyoruz" diye geçiriyoruz kafamızdan...[A](#)

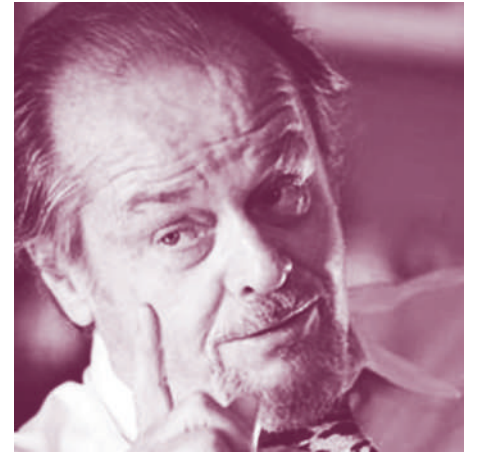
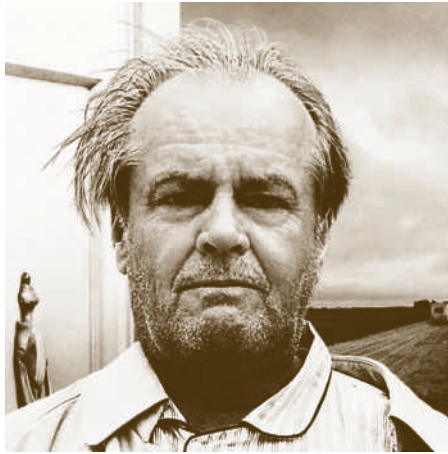
Film, başkahramanı Babou'nun bir 'süper kahraman' olabileceğini hissettiriyor bize.

Babou'nun kimsesiz çifte yardım edip başını derde sokması, filmi fazlasıyla 'tahmin edilebilir' kılıyor.

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

EV

YÖNETMENLER Alper ve Caner Özyurtlu

OYUNCULAR Deniz Celiloğlu,

Kerem Atabeyoğlu, Alpay Atalan,

Ece Çeşmioğlu, Melda Gür

YAPIM/SÜRE 2010 Türkiye, 96 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon (AC Film)

Film, bir medya davranışını ve onun yarattığı kültürü tartışmaya açmasıyla dikkat çekiyor.

BİR ZAMANLARIN MEŞHUR PROGRAMI "BİRİ BİZİ GÖZETLİYOR" SERİSİNİN HAYIRLI bir yanı vardı, bu meseleyi işleyen derli toplu bir filme vesile olmuştu. Şimdi DVD'siyle izleyici karşısına çıkan "Ev", bu tip programların yarattığı kültüre ilişkin güzel sorular soran bir film.

Başta, her televizyon izleyicisinin biraz hafızasını yokladığında hatırlayacağı o manzara ile karşılaşyoruz. Film, yarışma evindeki normal gündelik hayatla başlıyor. Normal yapmacık ilişkiler, normal didişmeler, temizlik kavgaları, gitarlı romantiklikler, aileleri özlemeler, gruplaşmalar, dedikodular, onların dünyasında normal olan ne varsa onları bir süre kendi düzenlerinde izliyoruz. Sonra bir anda, gösteri dünyasının bütün yapaylığını altüst eden bir gelişme oluyor, işte filmin meramı bundan sonra daha belirginleşiyor. Silahlı biri stüdyoya giriyor, bir yere bomba koyuyor, ayrıca başka bir canlı yayına daha bomba koyduğunu açıklayınca, polislin elini kolunu bağlayveriyor. Ondan sonra da, eve

istediği heyecanı getirmeye çalışıyor: Oylama yapılacak ve yarışmacılardan biri ölecek! Bütün o yapmacıklık, 'gerçek heyecan' ile böyle yerle bir oluyor. Bundan sonrası, pulları birer birer dökülen parlak dünya, medyası, polisi, evin içi deseniz zaten başka bir alem...

Film, her şeyden önce adım adım heyecanı yükselten bir gerilimin hikayesini anlatıyor ve bu konuda açık vermeden, sıkmadan, sarkmadan, başarılı bir anlatım tutturuyor. Dahası, bunu bir de anlamlı sorular sorarak, bir medya davranışını ve onun yarattığı kültürü tartışmaya açarak yapıyor ya, ne âlâ. Alper ve Caner Özyurtlu kardeşler, ilk filmleri "Ev"le dikkati çekiyorlar. Evi basan silahlı genç olarak başarılı bir performans sergileyen başrol oyuncusu Deniz Celiloğlu ise, filminden beri dizilerle tanınan bir oyuncu haline geldi bile. [A](#)

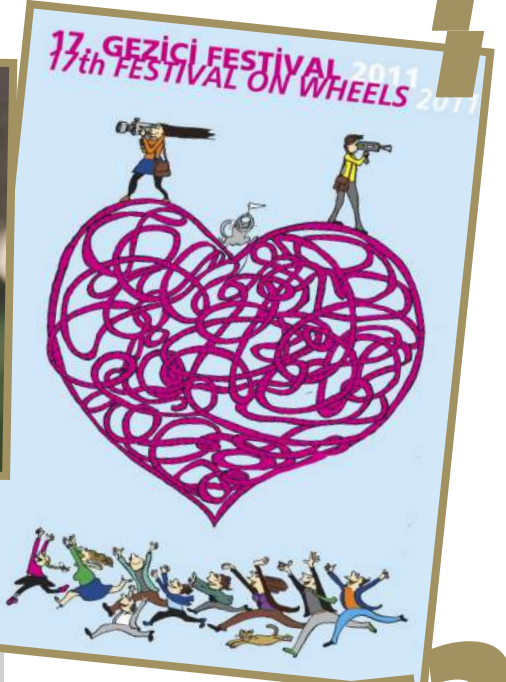
Medyanın gözetleme tipi uyduruk programcılığıyla ince ince çok güzel dalga geçiyor film.

Küçük bir evde, sürprizlere gebe de olsa, çok tek yanlı bir hatta ilerleyen bir öyküsü var filmin.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - 17. Gezici Festival

Gezici Festival, yıllardır azimle sürdürdüğü Türkiye turuna bu yıl da devam ediyor. 2-18 Aralık tarihleri arasında 17. kez düzenlenecek festival, Ankara (2-8 Aralık), Sinop (9-12 Aralık) ve İzmir'e (14-18 Aralık) uğrayacak bu yıl. Festivalin en çok ilgi çekecek bölümünüyse Zeki Demirkubuz'un 'kışkandığı' filmler oluşturacak gibi.

2 - Altyazı'nın Kasım sayısı

Altyazı'nın yeni sezonda görüntülü olarak gerçekleştirmeye başladığı "İzliyorum"un Kasım sayısındaki konuğu Kutluğ Ataman. Ataman, Yeşilçam filmlerinden kuir sinemasına, Fassbinder'den Rohmer'e, çok farklı konularda görüşlerini paylaşıyor. "İzliyorum"un videosu da çok yakında www.altyazi.net adresinden izlenebilecek!

3 - Malatya'nın uluslararası yarışma filmleri

18-24 Kasım tarihleri arasında düzenlenecek 2. Malatya Film Festivali'nin uluslararası yarışma bölümünde rekabete girecek filmler belli oldu. Arjantin ve Fransa'dan iki, Romanya, Fas, ABD ve Tayvan'dan birer filmin yer alacağı yarışmanın jürisiniyse Mithat Alam, Roger Christian, Ludek Drizhal ve Shahla Nahid oluşturuyor.

4 - Malatya'da Wim Wenders filmleri

'Yeni Alman' sinemasının büyük ustası Wim Wenders, 2. Malatya Film Festivali'ne "Berlin Üzerinde Gökyüzü", "Lizbon Hikayesi", "Olayların Gidişi", "Paris, Teksas", "Zamanın Akışında" ve "Pina"yla konuk olacak. Yönetmene ayrılan bölümün ismiyse "Zamanın Akışında Wim Wenders".

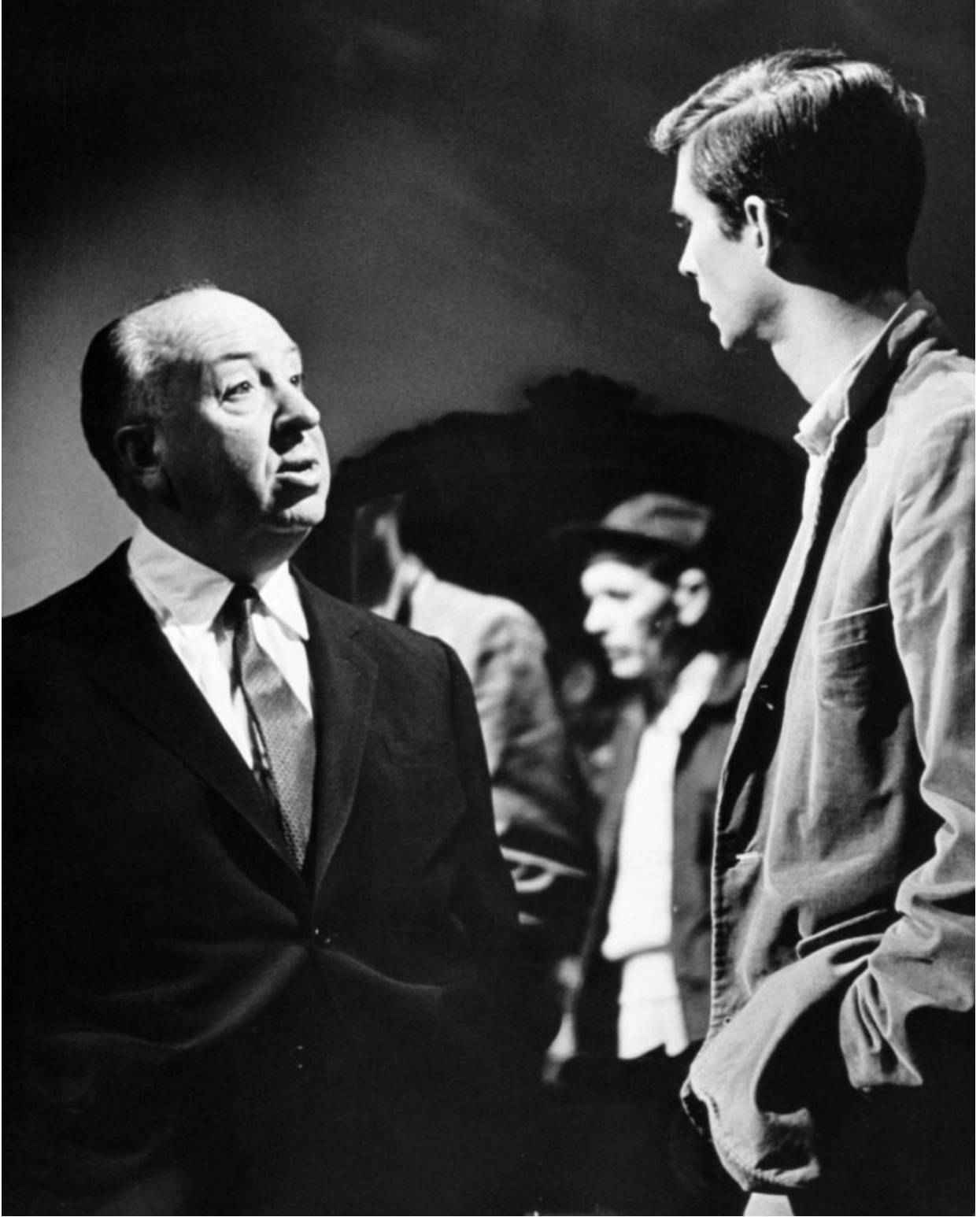
5 - Malatya'da yılın en iyileri

2. Malatya Film Festivali'nin "Panorama" başlıklı bölümünde gösterilecek 14 film, geçtiğimiz yılın festival yıldızlarından oluşuyor. "Bisikletli Çocuk", "Bir Ayrılık", "Peki Şimdi Nereye", "Serseriler" gibi ödüllü filmleri Malatyalı sinemaseverlerle buluşturacak bu bölüm, festivalin de yıldızı olacak gibi görünüyor.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00'DE...

“Kötü adamlar tümüyle kapkara, kahramanlar da bembeyaz olacak diye bir şey yok.
Her yerde griler de var.”

Alfred Hitchcock